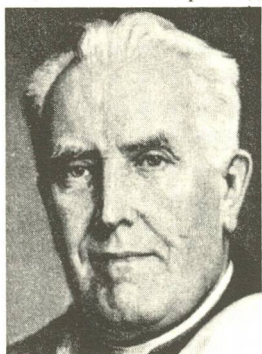

RAEYMAEKER, Louis de, wijsgeer, hoogleraar (Sint-Pieters-Rode 18 november 1895 - Leuven 25 februari 1970).

Uit Vlaamse ouders geboren (vader was dorpsarts), verhuisde hij op zijn zevende jaar naar Leuven om, volgens het toenmalig gebruik, in 't Frans te studeren: bij de Jozefieten, aan de universiteit in het Seminarie Leo XIII en aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte, daarna te Mechelen in het Groot Seminarie (priester in 1923) en weer aan de universiteit, faculteit van Godgeleerdheid; hij werd doctor in de wijsbegeerte (1920) en in de godgeleerdheid (1927). In de oorlog 1914-'18 was hij soldaat-brancardier (gedemobiliseerd in augustus 1918), vertrouwensman en briefschrijver van zijn Vlaamse kameraden, derhalve door de officieren gewantrouwd; ook weleens briefbezorger tussen Cyriel Verschaeve en Frans Daels.

De Raeymaeker werd hoogleraar in de wijsbegeerte te Mechelen, lector, docent, hoogleraar aan de faculteit der Wijsbegeerte en het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte te Leuven. In de leiding van de Alma Mater was hij achtereenvolgens president van het Seminarie Leo XIII, het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte, raadsheer van de rector, directeur-generaal voor de studiën en de navorsing en pro-rector; tevens lid van de Rectorale Raad, voorzitter van meerdere raden en verenigingen, waaronder de Club der Vlaamse Professoren, als opvolger van Gustaaf Verriest.

De Raeymaeker was lid van een groot aantal commissies voor wijsbegeerte, onderwijs en wetenschapsbeleid in binnen- en buitenland, hij was werkend lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten. Nauw aan het hart lagen hem het Wijsgerig Gezelschap te Leuven de Société Philosophique de Louvain, waarvan hij directeur en het Tijdschrift voor Filosofie, waarvan hij medestichter was.

Het eind van zijn universitaire carrière werd versomberd doordat hij, voorstander van een meertalige universiteit Leuven, genoodzaakt werd de splitsing en de spreiding door te voeren. Aan beide plannen heeft hij zijn laatste krachten besteed alvorens emeritus te worden. Zijn wetenschappelijk werk had hij al gestaakt voor de bestuurstaken, maar zijn kort emeritaat besteedde hij aan een studie over de wijsgeer Levinas.

Monseigneur De Raeymaeker diende, zonder aan enige romantiek toe te geven, zijn volk door zijn consequente, nuchtere en efficiënte wijze om Vlaming te zijn tot over de verste grenzen. Hij was

een zeer persoonlijk ambassadeur van wetenschappelijke eerlijkheid, wijsgerige zakelijkheid en eerbiedige, evenwichtige ruimdenkendheid. Zijn toewijding aan de Kerk en de taak hem door haar opgelegd maakte hem wars van populariteit. Zijn bibliografie, die in het Latijn begint en in het Nederlands en Frans wordt voortgezet, toont de weg van een wetenschapsman die, wat zijn moedertaal betreft, van ver moest komen. Hij sprak en schreef een zeer keurig Frans en kwam ertoe een zuiver en doorzichtig Nederlands te schrijven. Hij vertaalde zijn eigen werk niet, maar herschreef het in de andere taal. Een veelschrijver is hij niet geweest.

LITERATUUR: J. Hofkens, *De figuur van een priester*, in *Onze Alma Mater* (1970, p. 72-74); - G. Maertens, *Bij het afscheid van Monseigneur L. de Raeymaeker*, in *Onze Alma Mater* (1966, p. 219-228); - M. de Petter, *Wijlen Monseigneur L. de Raeymaeker*, in *Kultuurleven* (1970, p. 297-299); - A. Wylleman, *In memoriam Monseigneur Louis de Raeymaeker*, in *De Spectator* (7 maart 1970, p. 6); - G. Verbeke, *Toespraak bij het overlijden van Monseigneur Louis de Raeymaeker*, in *Academische Tijdingen* (1970, nr. 6, p. 10-12); - G. Verbeke, *De gestalte van een filosoof*, in *Onze Alma Mater* (1970, p. 68-71).

H.M.A. JACOBS